

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XIX. — Wydana i rozesłana dnia 28 maja 1881.

43.

Ustawa z dnia 15 kwietnia 1881,

o stęplu od kart do grania.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanowilem i stanowią co następuje:

§. 1.

Karty do grania, wyrabiane na obszarze, w którym ustawa niniejsza obowiązuje, jakoteż do niego przywiezione, z wyjątkiem tych, które pod kontrolą urzędową wywożone są za granicę, podlegają opłacie stęplowej wynoszącej:

- a) 15 c. od każdej gry, która ma 36 kart lub mniej,
- b) 30 c. od każdej gry, która ma więcej niż 36 kart i
- c) dwa razy więcej niż pod a) i b), jeżeli karty, od których opłaty przypadają, są lakierowane lub dające się myć.

Co się tyczy tych kart do grania, które w krajach korony węgierskiej po wyrobieniu lub przywiezieniu poddane były opłacie stęplowej, stosowane do nich będą nadal przepisy rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2 października 1868 (Dz. u. p. Nr. 135).

§. 2.

Gdy od kart do grania podatek ma być opłacony, powinny być zapieczętowane znaczkami urzędowym i poddane ostęplowaniu w urzędzie do tego upoważnionym.

Te znaczki urzędowe do opieczętowania wydawane będą obowiązującym do płacenia podatku, bezpłatnie, ale z policzeniem ilości i nie wolno ich samemu dalej rozdawać.

Minister skarbu wyda szczegółowe rozporządzenie co do formy i barwy stępla do kart i znaczków urzędowych do opieczętowania, co do tego, która karta ma być stęplowana i co do postępowania przy stęplowaniu.

§. 3.

Gdy karty do grania mają być przywiezione do obszaru, w którym ustawa niniejsza obowiązuje, ten, kto je przywozi lub odbiera, obowiązany jest deklorować je przy wprowadzeniu a względnie przy odbiorze podług ilości i jakości gier, tudzież ilości kart, z oznajmieniem, czy mają tam zostać, czy przeznaczone są do przewozu i te karty, które nie są przeznaczone do wywiezienia napowrót za granicę, złożyć celem uiszczenia się z opłaty i ostęplowania.

W podobny sposób deklarować trzeba także ryciny zwierzchnie do kart, z zagranicy sprowadzane (§. 6) z dokładnem oznajmieniem, dokąd są przeznaczone.

§. 4.

Przemysł wyrobu kart do grania uznaje się za wymagający konsensu, który udzielony być może tylko za zezwoleniem właściwej Władzy skarbowej krajowej i tylko do miejsc, w których znajduje się urząd stęplowy, upoważniony do stęplowania kart do grania, jakoteż Władza powiatowa, przeznaczona do czuwania nad dochodami niestałymi.

Wyjątku od tych warunków dozwolić może Minister skarbu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, tylko co do przedsiębiorstw, już w obrocie będących, z zastrzeżeniami zapewniającemi skuteczną kontrolę.

§. 5.

Prośbę o konsens do trudnienia się przemysłem wyrobu kart do grania opatrzyć należy rysunkiem i dokładnym opisem wszystkich lokali, których podający prośbę ma używać, bez względu, czy mają służyć na pracownię, do zamieszkania lub do innych celów, z dokładnem wymienieniem, do czego każdy w szczególności lokal jest przeznaczony, wygotowanemi w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, z których jeden, w razie udzielenia pozwolenia, zwrócony będzie ubiegającemu się, opatrzony formułą, wyrażającą pozwolenie.

Lokale, których podający prośbę ma używać, powinny być takie, aby kontrola urzędowa odbywać się mogła skutecznie bez trudności.

W razie rozszerzenia, przerobienia lub przeniesienia pracowni, postąpić sobie należy jak przy pierwszej prośbie i aż do dopełnienia wymaganych warunków, ruch fabryki może być wstrzymany.

Nadto oznaczyć trzeba pracownię odpowiednim napisem na odwrotnej stronie budynku.

§. 6.

Po za obrębem pracowni, oznajmionej stosownie do §. 5, odbywać się może tylko drukowanie rycin zwierzchnich do kart lub kolorowanie kart za osobnem poprzedniczem zezwoleniem Władzy skarbowej i pod warunkiem przestrzegania środków kontroli, które przepisane będą drogą rozporządzenia.

§. 7.

Przemysłowiec dostarczyć ma Władzy skarbowej trzy nieopakowane i nieostęplowane gry każdego rodzaju kart do grania, które zamierza wyrabiać, razem z należącemi do nich okładkami.

Jedna zwrócona będzie producentowi z potwierdzeniem na grze i na okładce, druga przesłana będzie właściwemu urzędowi stęplowemu a trzecia drukarni rządowej.

Producent kart opatrzyć ma jedną kartę każdego rodzaju kart, które wyrabia, napisem, podającym jego imię i nazwisko, tudzież miejsce wyrobu a nadto karta, przeznaczona do ostęplowania, opatrzona być powinna pieczęcią jego firmy, podającą także miejsce wyrobu.

Na okładce każdej gry wymienić należy:

- a) imię i nazwisko lub firmę przemysłową;
- b) miejsce wyrobu;
- c) rodzaj gry w niej zawartej;
- d) ilość kart tejże;
- e) liczbę przedstawionej próbki;
- f) jeżeli są to karty lakierowane lub do mycia, także i ten szczegół; nakoniec znajdować się powinny w niej
- g) dwa otwory okrągłe nad sobą leżące, na odciski znaczka stęplowego i firmy.

Okładkę tę, po zapakowaniu każdej gry, ostęplowaniu podlegającej, zalepić należy jeszcze przed poddaniem ostęplowaniu, znaczkiem urzędowym do opieczętowania (§. 2) służącym, za pomocą trwałego kłajstru i na znaku tym wycisnąć czarniejszą olejną farbą drukarską pieczęć firmy w taki sposób, aby odcisk leżał częścią na znaczku a częścią na papierze okładki.

§. 8.

Producenci kart obowiązani są zachowywać w pracowni karty do grania już wykonane ale nieostęplowane w osobnych oznajmionych schowkach, które powinny być starannie zamykane.

Kart nadliczbowych i braków nie wolno wynosić z pracowni, lecz składać je należy osobno, w schowku, oznajmionym Władzy skarbowej i trzymać pod zamknięciem, dopóki wszystkie w terminie, który Władza skarbową wyznaczy, nie będą pod dozorem wykonawcy kontroli popsute, tak, aby nie można było używać ich do grania.

Do miejsca sprzedaży a względnie na sprzedaż w obszarze, w którym ustawa niniejsza obowiązuje, nie wolno przysyłać kart do grania inaczej, tylko w paczkach na gry podzielonych, stosownie do §§. 2 i 7, zamkniętych i ostęplowanych.

§. 9.

Opłatę stęplową składać należy w gotówce, zwyczajnie przed ostęplowaniem, podług ilości i rodzaju gier, które mają być ostęplowane.

Władzom skarbowym krajowym nadaje się jednak prawo przedłużania terminu składania opłaty stęplowej od kart do grania, wyrabianych w obszarze, w którym ustawa niniejsza obowiązuje, najwięcej na trzy miesiące, za odpowiednim zabezpieczeniem.

Od opłat stęplowych, zalegających po przedłużonym terminie, płacić należy odsetki za zwłokę po 6 od sta.

Opieszałość taka pociąga za sobą na przyszłość utratę przysądzonego prawa kredytu.

Na uwolnienie od opłaty lub na zwrot tejże pozwolić może tylko ministerstwo skarbu i tylko co do krajowych kart do grania, w tym razie, gdy ostęplowane karty do grania, leżąc w zachowaniu lub podczas pakowania w lokalu fabrycznym na to przeznaczonym, stały się skutkiem przypadku bez nieczyjej winy niezdatnymi do użytku, i jeżeli o tem uwiadomiono Władzę skarbową

w przeciągu 48 godzin, dołączając zepsute karty do grania, o ile w owej przygodzie nie zostały całkiem zniszczone.

§. 10.

Kto zamierza kupić kartami do grania, obowiązany jest oprócz oznajmienia, ustawą przemysłową przepisanego, uwiadomić o tem na ośm dni przed rozpoczęciem przemysłu, Władzę skarbową, oznajmionować lokal swego przedsiębiorstwa także od zewnątrz, jako miejsce sprzedaży kart do grania i te zachowywać i sprzedawać wyłącznie w oznajmionym lokalu.

O zmianie lokalu przedsiębiorstwa uwiadomić należy Władzę skarbową w przeciągu trzech dni.

Sprzedawcy mają prawo utrzymywać na składzie w swoim lokalu po jednej grze nieostęplowanej kart, które sprzedają, ale tak zepsutych, aby niemi grać nie można, dla pokazywania gatunku kupującym.

Na każdej takiej grze Władza skarbową zanotuje jej przeznaczenie.

Do przepisów niniejszego paragrafu stosować się ma także producent kart do grania, jeżeli zamierza sprzedawać karty do grania własnego lub cudzego wyrobu.

Od handlu obnośnego karty do grania są bezwarunkowo wyłączone.

§. 11.

Wyrób kart do grania i handel niemi zostawać będzie pod kontrolą urzędu dochodów niestałych.

Producenci i handlarze kart obowiązani są utrzymywać osobne, przez Władzę skarbową parafowane rejestra kart zapasowych, nowo zrobionych, nabytych, sprzedanych lub w inny sposób użytych, a to według szczegółowych przepisów, które wydane będą drogą rozporządzenia i zapisywać w nich niezwłocznie każdą zmianę, jak tylko zajdzie.

Druki na te rejestry wydawać będzie zarząd skarbowy za zwrotem kosztów produkcji.

Te środki kontroli stosowane być mają także do handlu rycinami zwierchniami z zagranicy nadchodzącymi i do ich użycia.

§. 12.

Przemysłowcy, w §. 11 wzmiankowani a względnie ich krewni, pomocnicy i zastępcy obowiązani są pokazać na każde żądanie osobom, przeznaczonym do wykonywania rewizyi, rejestra kart do grania i pozwolić, aby z nich robiły wyciągi, pokazywać zapasowe karty do grania, w ogóle dać im lub kazać dać wszelką taką pomoc, która jest potrzebna, aby dopełnić mogły w przepisanych granicach swego urzędowego obowiązku.

Upoważnia się Władzę skarbową, aby w takim razie, gdyby przeciw właścicielowi lokalów, w których odbywa się w sposobie zarobkowania rozchód kart do grania, nadeszło doniesienie, jako używa kart nieostęplowanych lub ostęplowanych nie podług przepisu, wysłały na podstawie tego doniesienia wykonawców swoich, którzy w obecności członka zwierzchności miejscowej, przeszukać mają lokal przedsiębiorstwa, jakoteż pomieszkanie, jeżeliby się z nim łączyło.

§. 13.

W razie przekroczeń przeciwko przepisom ustawy niniejszej ściągnąć należy bez wytaczania postępowania karnego tylko na podstawie wyводу, przekroczenie

ustawy stwierdzającego, kwotę, wynoszącą 50 razy więcej niż uszczerbek w opłacie, mianowicie od tego, kto karty nieostępowane albo znaczkiem urzędowym nieopieczutowane, dla spożytkowania ich w obszarze, ustawie niniejszej podlegającym, trzyma na sprzedaż, pozbywa, rozdaje, nabywa, świadomie zachowuje lub gra kartami nieostępowanemi.

Producenci kart i handlarze są odpowiedzialni za te podwyższone opłaty od takich kart, znalezionych w lokalach ich przedsiębiorstwa lub mieszkaniach.

Gospodarze i inne osoby, w których lokalach spożytkowywane bywają w sposobie zarobkowania karty do grania, są odpowiedzialni niepodzielnie i w pierwszym rzędzie za ustanowioną powyżej opłatę podwyższoną i nadto nałożyć na nie należy karę pieniężną w kwocie od 100 do 300 zł., gdyby w ich lokalach i mieszkaniach grano kartami nieostępowanemi a nie zostało udowodnione, że to działo się bez ich wiedzy.

Co do stowarzyszeń, odpowiedzialność ta i osobna kara pieniężna ciąży na osobie, której powierzono jest kierowanie czynnościami.

Przerzeczony opłaty wymierzają Władze skarbowe, są one płatne w dni 14 po doręczeniu nakazu płatniczego.

Tylko połowę tej kwoty, o którą właściwą opłatę według paragrafu niniejszego wypadaloby podwyższyć, ściągnąć należy jako podwyższenie opłaty, oprócz opłaty właściwej, w tym przypadku, gdy strona, która ponosić ma szkodliwe skutki przekroczenia ustawy, sama uwiadomi o przekroczeniu Władzę skarbową, zanim ta ostatnia skądinąd o niem się dowie i zarazem zapłaci uszczerbek, tudzież podwyższenie, zrzekając się wszelkiego rekursu.

Z wyjątkiem tego przypadku podwyższenie opłat, w paragrafie niniejszym ustanowione, nie będzie niżane i nikt nie będzie od niego uwalniany.

§. 14.

Do wszystkich innych, w §. 13 nie wymienionych przekroczeń przeciw ustawie niniejszej i rozporządzeniom, dotyczącym się wykonania onejże, stosowane będą niezawisłe od karcenia na zasadzie ogólnych ustaw karnych lub innych odnośnych ustaw, przepisy ustawy o karaniu przekroczeń defraudacyjnych, w Dalmacyi przepisy, dotyczące się przekroczeń przeciw ustawie cłowej, ze względem na zmiany, zawarte w następujących paragrafach.

§. 15.

Jako ciężkie przekroczenie defraudacyjne karać należy:

1. Gdy kto wyrabia lub każe wyrabiać karty do grania bez poprzedniego pozwolenia, albo pomimo zakazu Władz właściwych albo w innych lokalach pracowni, nie w tych, które oznajmił i które zostały zatwierdzone;

2. gdy właściciel drukarni wydaje swoim nakładem ryciny do kart do grania a nie może okazać odnośnego pozwolenia Władzy skarbowej i pisemnego zamówienia, od producenta kart do grania otrzymanego;

3. gdy kto, składając karty do ostępowania, podaje mylne szczegóły, mające wpływ na wielkość opłaty;

4. gdy kto karty do grania fałszywemi, podrobionemi, skądinąd odlepionemi lub na wyższą kwotę przeistoczonemi znaczkami stępowemi albo sfałszowanemi, podrobionemi lub skądinąd odlepionemi znaczkami do pieczętowania opatrzone, chociaż o tej okoliczności wiedział lub stosownie do swego zatrudnienia, przy należytej uwadze, wiedzieć był powinien, w takim czasie lub miejscu, gdzie

powinny być według przepisów osteplowane, zachowuje, nabywa, na sprzedaż wystawia, komu innemu sprzedaje albo w inny sposób rozpowszechnia lub stara się rozpowszechnić;

5. gdy kto karty do grania swojego wyrobu opatruje znakami cudzej firmy;

6. gdy kto wprowadzając lub odbierając karty do grania lub ryciny do kart z zagranicy, zaniedbuje jednego z obowiązków przepisanych w §fie 3cim;

7. gdy kto wywozi za granicę karty nieosteplowane bez zachowania przepisów, dotyczących się cła i kontroli;

8. gdy kto wbrew zakazowi rozda je innym znaczki urzędowe do pieczętowania kart; lub

9. gdy rejestra, w §fie 11 przepisane, utrzymywane są w taki sposób, że przedstawiają mylnie rozciągłość, bieg i jakość przedsiębiorstwa, utrudniają wykrycie defraudacyi lub czynią to niemożliwym, w ogóle gdy sposób ich utrzymywania zdradza zamiar obejścia przepisów, dotyczących się obowiązku uiszczania się z opłat.

W przypadkach tych wymierzyć należy karę w kwocie 500 zł. a w ponownym razie w kwocie 1000 zł.

Gdy przestępstwo defraudacyjne ściąga się do więcej niż 50 gier lub znaczków urzędowych do pieczętowania, karę tę podwyższyć należy o 10 zł. a w ponownym razie o 20 zł. za każdą następną grę lub każdą następną markę.

Oprócz tego przedmioty ciężkiej defraudacyi, jakoto karty całkiem lub w połowie gotowe, znaczki, ryciny, tudzież narzędzia i zapasy materyałów do ich zrobienia użyte, uznać należy za przepadłe.

§. 16.

Inne przekroczenia (§. 14), mianowicie zaś niezachowywanie przepisów, zawartych w §§. 7, 8, 10 i 11 stawy niniejszej, uważać należy za proste przekroczenia i karać grzywnami w kwocie od 5 aż do 200 zł., w ponownym razie aż do 400 zł.

§. 17.

Kary pieniężne, wymierzyć się mające na zasadzie §§. 13 (ustęp 3), 14 aż do 16, nie mogą nigdy wynosić mniej, niż ich wymiar najmniejszy, ustawą przepisany, nawet wtedy, gdy się odstępuje od postępowania ustawą przepisanego.

Prawo łagodzenia zastępczych kar aresztu zastrzega się ministerstwu skarbu.

§. 18.

Na utratę prawa wykonywania przemysłu wyrobu kart do grania lub kupczenia niemi a to na czas oznaczony lub na zawsze, skazany być może przemysłowiec wtedy, gdy we względzie stępla od kart do grania był już karany raz za ciężkie lub dwa razy za proste przekroczenie defraudacyjne lub dwa razy naznaczono mu podwyższenie opłaty (§. 13).

§. 19.

Oprócz kar pieniężnych uiszczyć się należy nadto z ujętej opłaty stęplowej i z odsetków za zwłokę, licząc po 6 od sta od daty przekroczenia.

§. 20.

Przemysłowcy wymienieni w §§. 11 i 12 są odpowiedzialni za kary pieniężne, na które według ustawy niniejszej członkowie ich rodziny, pomocnicy i słudzy zasłużyli.

Ale, jeżeliby pierwsi zdołali udowodnić, że przekroczenie popełnione zostało bez ich wiedzy, odpowiedzialni są tylko za właściwą opłatę.

§. 21.

Skutek szkodliwy podwyższenia opłaty, który na mocy §. 13 ma nastąpić, jakoteż kary defraudacyjne, które tenże paragraf i §§. 14 aż do 16 przepisują, nie mają miejsca, jeżeli od chwili popełnienia przekroczenia upłynęły trzy lata.

Do przypadków przedawnienia się opłaty zwyczajnej, stosowane być mają przepisy ustawy z dnia 18 marca 1878 (Dz. u. p. Nr. 31) o przedawnianiu się opłat stęplowych i bezpośrednich.

§. 22.

Ani co do pytania, czy opłata według ustawy niniejszej ma być opłacona czy nie, ani co do wymiaru tejże, nie ma miejsca postępowanie przed sądami zwyczajnymi.

Zalegające opłaty i odsetki za zwłokę ściągać należy w sposób przepisany do ściągania zaległych podatków monarszych.

§. 23.

Tytułem wynagrodzenia otrzymywać będą donosiciele $\frac{1}{12}$, imacze $\frac{1}{6}$ ściągniętej kwoty podwyższonej lub kary.

§. 24.

Producenci kart i te osoby, które w czasie zaprowadzenia ustawy niniejszej trudnią się z rzemiosła sprzedają kart do grania, obowiązane są pod karą podwyższenia opłaty na zasadzie §. 13go, zgłosić się do ostęplowania dodatkowego, w myśl przepisu, który wydany będzie drogą rozporządzenia ze wszystkimi kartami, u nich w zapasie będącemi i na użytek krajowy przeznaczonemi, które, jak karty dla dzieci, do zabawy i do podobnych celów używane, były dotychczas wolne od stępla, tudzież z temi kartami, których każda gra składa się z więcej niż 36 kart, jakoteż bez względu na ilość kart, ze wszystkimi kartami lakierowanemi lub dającemi się myć.

Kwota stęplowa, już zapłacona, wliczona będzie w opłatę, przypadającą według ustawy niniejszej.

Właścicielom lokali publicznych, w których spożytkowywane bywają sposobem zarobkowania karty do grania, wolno będzie jeszcze przez trzy miesiące od dnia, w którym ustawa niniejsza nabędzie mocy obowiązującej, spożytkowywać karty do grania, opodatkowane według dawniejszych przepisów ustawowych. Po upływie tego okresu niespotrzebowane jeszcze zapasy tych rodzajów kart, które według ustawy niniejszej podlegają wyższej opłacie stęplowej, przystawić należy w przeciągu 48 godzin do ostęplowania dodatkowego a względnie do opłacenia wyższej kwoty stęplowej, z policzeniem opłaty poprzednio złożonej, albo, gdyby sobie raczej tego życzyło, oddać Władzom skarbowym do zniszczenia ich urzędownie.

Inne osoby mogą używać nadal bez przeszkody kart do grania, będących w ich posiadaniu w chwili, gdy ustawa niniejsza nabędzie mocy obowiązującej, jeżeli była od nich opłacona kwota stęplowa równa tej, która od nich przypada według §. 1; w przeciwnym zaś razie obowiązani są karty nieostęplowane lub ostęplowane stępem mniejszym niż to §. 1 stanowi, poddać w terminie trzechmiesięcznym dodatkowemu ostęplowaniu, pod groźbą skutków szkodliwych §. 13.

§. 25.

Ustawa niniejsza nabywa mocy od dnia 1 stycznia 1882.

Od tego dnia tracą moc swoje przepisy zawarte w ustawie z dnia 6 września 1850 o stęplu od kart do grania i w rozporządzeniach później wydanych.

§. 26.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 15 kwietnia 1881.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Dunajewski r. w.

44.

**Rozporządzenie ministerstw skarbu i obrony krajowej
z dnia 6 maja 1881,**

tyczące się utrzymywania rachunku taks wojskowych na zasadzie ustawy z dnia 13 czerwca 1880 (Dz. u. p. Nr. 70).

W porozumieniu z e. k. najwyższą Izbą obrachunkową rozporządza się, aby kasy i urzędy, którym poruczony jest pobór taks wojskowych, utrzymywały do tego, obok Dziennika etatu zarządu skarbu, osobny Dziennik pomocniczy, z napisem „Taksy wojskowe“, do którego zaciągane być mają taksy wojskowe, których zapłacenie nakażą Władze administracyjne powiatowe.

Wynikłości tego Dziennika pomocniczego etatu przenosić należy ryczałtowo do rzeczzonego Dziennika etatu z końcem każdego miesiąca.

Sprawdzanie tych Dzienników pomocniczych etatu będzie obowiązkiem departamentów rachunkowych Władz skarbowych kierujących, którym do tego celu Władze administracyjne powiatowe przesyłać mają odpisy wykazów udzielonych odnośnym urzędom podatkowym (Załączka IV Dz. u. p. Nr. 26 z r. 1881) co do taks wojskowych, które winny być wniesione.

Wynikłości tej manipulacji zaciągać będą departamenty obrachunkowe skarbowe do księgi etatu w dziale „Pokrycia ogólnej administracji kasowej“ pod nowym tytułem: „Taksy wojskowe“.

Pod tym tytułem zestawiać także należy odnośne wynikłości w wykazach zarządu i zamknięciach rachunków, które mają być składane e. k. najwyższej Izbie obrachunkowej.

Weltersheimb r. w.

Dunajewski r. w.